

ז' ח ו ת

מאת ש"י עגנון.

נשע נעמן עמד בעל נחלי רתמים. כאלו אחרית החמה הנוע
שלחה דליקה ברצפה שתחת רגליו. השעה היתה בין השמשות, שיב
לבקור. והוא היה מלא רחמים על עצמו. כי עליו להשאר עוד בלשכה של
גליונות מתיים בשעה שבהדרה הבודד עומדים ומחכים לו—חיים. אמן
המון רחמיו סנו כצל ועל מקומם באו כעש ומכאובים. שמעת רנעי-נעם
אשר ידע בשעת דמדומי ערב, בעמדו לסניה עברו נגד עיניו כסילי
ויותר שנוכר נעמן ברנע הנאה, רבו כמו רבו יסודיו. נדמה לו כאלו של
אלה עומדים לפניו בעת הזאת רק להתנרות בו. משל כאלו אמרו: ה
בן אדם חמשי הנך לנמשך, עת יהנה סוף כובים לפני העלמו היוש
בחיקך, אולם לא כן עמדך בשבתך בלשכה, לפני שלחן העבודה כע
כנעני אתה מעומד וכסות עד שישחררנו בעליו. ונעמן נת ש
מצב-נמש ענים על אשר הוא הכופר, האסקייתיקן נשכר על סת
לשרת בעבוד, חולין, והמשרד אך מעצור לרוחו.

ועיניה!—שאותו פולני געזיגט פאר א פאליטישן פאקטור, שר עליהן; שישנים שחורות, שערותיה הנגות, ואצבעות ידה הרועדות, סתך שחוק גענועים עמדו פתאם לפני נטע והוא נשען אהיהן.
 פתאם זכה, כי טעם אחת לפני. כמה שנים חזר מפיוול ארוך. לול קיץ היה אז ואחותו פגשה אותו פליטה לפני כל. בנערות-חבה בקשה לנשקו והוא הדפה מעליו. — ולא ידע נטע את נפשו.
 אחותו סמל החיים ומאיו, וישבת היא בעת פה, אחרי משבר הלבב.

* * *

דומם ושקט נכנס לתוך חדרה. הוא כמעט שלא ראה כלום. איוו אפלולית נוחה נפלה על פניו ורק בדי עמל הברדיל בין יום ולילה; גופת אשה אחת. היא ישבה על יד החלון. כך היוו גם דרכה של אסא. אותה אשה קטנה וטובה, שחוט השני היה סתוח על שמאלה; שהיתה מוטלת רוב ימיה במטה וקוראת רומנים, ומעולם לא קראה את הרוסן עד לסופו. ונעמן האמין כמעט, שהיא — היא. הנן הכתפים הרועדות, הגה הראש הכפוף ואתה התונה המיוחדת המלפפת את כל הקרב אליה.

קור וחם עברו חליפות בבתי נפשו. אבל בכלם היה מעין תונה אפלולית רכה, שלחצה את לבו עד כדי נרונו. קשה היה לו לסצוא אף מלה אחת, לשום קץ להשראה מכבידה זו.
 כשהגיעה נפשו למנוחתה, נכנסה רוח מרדות בלבו; לפגך פתאם בקול רם אותה הדממה הרבה, ונעמן התחיל מדבר:

— כלום לא שמעת שנכנס מי לחדר?
 היא רעדה. דומם הסבה את פניה אליה אפס לא אמרה דבר.
 נטע ראה פתאם כי לבושה היא בנדי חרף ונשתומם: עכשיו בחסימותו של קיץ? והוא שגן את מבטו:

ידיה שוכנות בחיקה כמשא לעיפה, וראשה יורד באין כח. באדרת זו היתה גולשת על נבי הקרח בחבורת בחיר-לבה, והמון רחמים ירדו בלב האח, וירא אותה כראות האיש את תלנ-חופתה של אשת נעוריו אשר עשה קדש לפרכת, אחרי ששבקה חייה. נטע שכח כמעט, ששאל אותה דבר-מה, ורק התאמץ בכל כחו לבל יתפרץ בכבני.

— כשהאדם עווב לנפשו, מי יכנס אליו? המה קולה המרוסק והגוננה. נטע לא עצר עוד. פניו נשתנו, מפני התפוח שקפצו עליו סדקים הרבה. עיניו התפלשו בכבני, וזו נצחו, ודמעותיו פרצו סתוך עיניו בכביה גדולה.

ונעמן ידע את כל אשר עשה, והוא שאף בדי כח למחות בבת אחת את הרושם. מבטו הנכלם וכואב תהה ומצא על השלחן כדמות ספר ויהי לו בעזר בצדה.

— מה קוראת את?
 היא אמרה לו את שם הספר.

היא קבלה את הספר דורון מאשה אחת חולה, שהפכה אותה על ערש דוי בשעת הפלנתן בספינה. נטע התשלש ביסורים כאשר חשב על אחותו הרכה והענונה, שלא נקפה עוד אפילו אצבע קטנה מימיה—עומדת ומשמשת לפני אחרים.

שוב חזרה הדממה הרבה; אותה הדממה, כאשר ישבה האדם בודד ויודם בראותו כל מאיו אשר שאף להם אינם כדאים אפילו לאנחה אחת. — אותה הדממה כשישב בודד ויודם האדם באשר יודע כי גם מאיו אשר ישאף לא יכדאים הם לתקוה. אותה הדממה שהאדם אינו נוקף שוב תקותו במאיים חדשים, כי יודע הוא את המרירות אחרי כלות הכל. אינו מתירא מאימת המרירות, אפשר טובה היא מאחותה — התשוקה, כי רק שבע יפול בעל-נפש בחוק תשוקת-הרע והמרוסן, ויהיה עמוס בלתי-אחותיו! — כלום איך רוצה במסר נאחז, המעמיד כל יום ויום הספור משמט את הלב.
 — מי יודע, אם זוכים להגיע עד סוף הדרך?

לעזאול! לכל קץ ותכלה, אך אין די להפטרטושים הרבים, שעלי געתיקם עוד היום—הנה ברוחו הקשה, מדי משמשו בקונטרס מלא מספריו.
 סוף כל סוף ננסרה עבודתו.

* * *

כשיצא סתוך הלשכה, עדיין היה מאיר היום בחוף, ונעמן נשם בחזה כאלו בקש להפיק על ידי זה את הלילה, אשר חשב לפגוש על-דרך קף רגלו. — אכן עוד היום גדול, ואני אמרתי כמעט נדמית, לאראה עוד בטובה אשר ימצאני באחרית היום, בשעת בין-ערבים, ונעמן נה את המשקפים והתעלו לרוץ ארח.

לפתע, עלה על דעתו דבר, שלא חשב עוד עד הנה:—איפה יבלה יתר בנעימים את זמנו? הן גם אצל אלנורא וגם אצל תרצה יפה לו; מי יאמר איזוהי הדרך הישרה שיברר לול ונעמן היה בעינו פתאם, כאחד וכלבים, בהרחו שתי משתאות: הוא התפרנס בתוך שחוק עת רבה, באותה טעה קרא נעמן על נפשו: אלה הן יסורי אהבה!

שוב השקיע את עצמו בהרהורים. בו יבין עיניו, מי עולה על מי ולמי יאתה תחלה ללכת, וכך היה מהלך הלב, וזבקש נששו יותר כאשר ישטטנו נל עצבות-הבודד, אל מי יעזוב עיניו-היוגון בעת בליון עולמו?

— אף לא לאחת משתי אלה! אבל לפאי נפקא מינה, כלום זה נגע לדינא? ונעמן חשב, כי אך מאושר הוא בין שתי הנדה, באשר יש ריבה נאה—מקום יש בלבה להניחו, איוה, כולו מלחה על דרכו ובכל אשר יפנה יסבירו לו פנים, ואף אם גם אין טענותיה, על קנדירט לארוסין עולה הוא על כל רעיו.

גם עם עבודתו במשרד השלים נעמן, ונעמן — הוא אינו סופר-בטלן, אלא עמק יש לו עם אילי הכסף, והוא מנסה את כבודו גם בעיני אבותיהן של בנות.

...לחזות בנעימים מבלי לרוב את נפשו כלום, אין זה אשרו של בחור? אבל היום סנה, הלילה, יבא ויפנה ויבין בחור? לאן?

למי יודע? מיטה, הנהגות...

לעזאול! אף תרצה פנים אל פנים כבר שם את נפשו בכף מאזן, ונעמן דבר עם אחיה אחת ושתיים, ובכל אשר הביט הופה של זה, היה צף ועולה נגד עיניו דמות עלמה אחת, נאה ויפה, כך ציור לו קלמטר פניה של תרצה.

גם זכר אלנורא עלה לפניו, אותן הידים הערומות, הפראות, גם מקיפות הן את צוארה, אלה הן נחשי אהבה, הפותחים לפני האדם נן עדן, ראוייה גם זו לנהות אחריה.

נעמן התחיל מעביר נגד עיניו רוב יפיה וחנה וישמח סאה, כי ה יפה כמותה נפלה בחלקו, ונחלתו שפרה עליו.

מתעלם כונן צעדיו הלאה, ומתאם ראה לתמהונו, כי עבר כבר את קום טרחוק אשר אהובותיו ונשבות. — לעזאול, כאשר תפוש ההצלחה נף האדם, המבירה מעליה (הלאה).

..הנה, מי יוכן באיתי אבי, נעמן בלבו, כאשר מצא את עצמו ומד לפני חמית שאתו תגור שם.

— אהיה נא ואראה מה שלוטה, ואחד אשובה ואלכה אל אלנורא.

אי אל תרצה, אפילו אשר יעלה הסול.

הוא חשב, כי לפניו טעך שנתיים ימים, הימים אשר עוב את בית אביו וצל משפחתו, ויהי זה האיש, שאין עליו עול כזה, בין-חורין הוא לעשות כל מה שלבבו רוצה, שנותיה אין לו לא שר ולא שופם, היום חנה ומחר פנינה, ויום שניתן ביום אחד, ואין מי שיואמר לו מה תעשה.

היא, המעוהה חרצה הזאת סקר עליה, נעמן את יעסה וכתמיה חשב על הנהיג, כי מיים שפאת אחותו לשכון בעיר הזאת, לא פנה את דעתו עוד לחיבת עולמו.

היא, המעוהה חרצה הזאת סקר עליה, נעמן את יעסה וכתמיה חשב על הנהיג, כי מיים שפאת אחותו לשכון בעיר הזאת, לא פנה את דעתו עוד לחיבת עולמו.

האסלולית התגברה והלילה ירד. אנעמן עצם את עיניו. דומם ונונה
ישב כך לסני אחותו. נשכה מחיי יום ויום ונגרש מחוג תענוגי הרגע. וכה
ישב עת רבה עד שפלחו חבליו את עיניו וששעת דמעות ירדו ותעלו
אהבת עולם הבריקה בין הדמעות.
קם נשע ודומם נשק יד אחוזו.